

θηκε, πατέρας σου είναι ο κος Σάββας, ο αξιωματικός της αστυνομίας και η μητέρα σου η κυρία Χρυστάλλα;

- Ναι, τους ξέρεις;

- Για μου, ξέρεις ότι αυτό είναι το σπίτι που γεννήθηκες; Ότι ήσουν δίδυμος και η μάμα σου είχε διπλή αμαξούδα όταν σας έβγαζε περίπατο και ότι είσαστε όμοιοι δίδυμοι; Και για να σας ξεχωρίζει είχε στο ένα παιδάκι στον καρπό του χεριού, κορδέλα μπλε και στον άλλο κορδέλα ροζ;

Τέτοιες χαρές δεν δοκιμάζει εύκολα ο άνθρωπος γιατί μόνο ο Άγιος Θεός τις δίνει σε χρόνο ανύποπτο και απρόσμενο.

Λυπούμαι όμως γιατί δεν θυμάμαι ούτε το όνομα της νοικήρισσας των γονιών μου, ούτε κατάφερα μέχρι σήμερα να βρω πού βρίσκεται το λεβεντόπαιδο ο Λούλλης ο γενναίος, ο έτοιμος και τη ζωή του να δώσει για την εξυπηρέτηση συνανθρώπων του.

Ο Θεός να έχει και κείνους και εμάς καλά και να ελευθερωθεί η τουρκοκατεχόμενη πατρίδα μας.

Είμαι τζι' εγώ Τζιυρκώτης

Άλλοι θυμούνται σαν μισοιοί, να ακούουν παραμύθκια,
ο τζιύρης τους τζι' η μάνα τους, να τα λαλούν την νύχτα,
μα 'γίω θυμούμαι άλλωσπως, να ακούω ιστορίες,
νυκτημερόν του τζιύρη μου, γεμάτος απορίες,
ελάλεν μου για την Τζιυρκάν, για το χωρκόν που ζιούσεν,
πριν να γενεί ο πόλεμος, τζι' η γλώσσα του κολλούσεν,
ήτουν χωρκόν μεσ' τες ελιές, τζιαι το νερόν καμπόσον,
ελάλεν για τες εκκλησιές, μα ένοιωθα έναν πόνον,
έπαιζεν μάππα στα στενά, τζι' έκαμεν φιλιές,
ήτουν χωρκόν τεράστιο, με έξι ενορίες,
είσιεν σκολεία για μισιούς, μα τζιαι τους πιο μεάλους,
μύλους πολλούς για άλεσμα, αζούλα για τους άλλους,
το πράσινο των περβολιών, τζιαι οι πολλοί τεχνίτες,
τζιαι ούλλοι στον Τζιεφαλόβρυσον, επήαιναν τες νύχτες,
παρόλο που μεγάλωσα, κρατώ όσα μου είπε,
τζι' ακόμα μέχρι σήμερα, «κάτσε» λαλώ του «μείνε»,
«μείνε τζιαι πέμου τα ξανά, ούλλα να τα θυμούμαι,
πέμου ξανά για την Τζιυρκά, τζι' οι άλλοι ας τζιουμούνται,
μνήμες πολλές να καταπιώ, σαν να 'μουν κάποιος πότης,
τζι' όπου βρεθώ να τους λαλώ, είμαι τζι' εγώ Τζιυρκώτης».

Γιάννης Χρυσσοστόμου